

DEN MÄKTIGE GUDEN

AVSLÖJAD INFÖR OSS

 Har några Skriftställen nedskrivna, som jag skulle vilja tala till er från, och jag litat på att Gud ska välsigna våra små ansträngningar.

² Nu är det många, som har undrat varför vi är så underliga och så högljudda. Vet Ni, det här är ett annat slags konvent än vad folk är — är vana vid att se. Och för det mesta är allting liksom rutinmässigt formellt. Men då vi kommer till de här konventen, vilket har varit min förmån nu i åtskilliga år, sedan de först började, vet vi knappast vad vi kommer att göra. Vi bara kommer och överlåter oss. Det är det enda vi vet hur vi ska göra. Och Gud gör resten av det. Så det gör oss till ett folk, som uppför sig mycket besynnerligt.

³ Här om dagen sa nån: "Vet Du, Ni människor är verkliga udda."

Jag sa: "Tja, jag antar att vi är det."

⁴ Och jag kommer ihåg ett av konventen. Broder Troy berättade en gång för mig om en liten tysk, som sa att han fick Den Helige Andes dop. Och nästa dag, i butiken där han arbetade, räckte han upp händerna och prisade Gud och talade i tungor och höll på alldeles förfärligt. Och till sist kom chefen dit och sa: "Heini, vad är det med Dig?"

⁵ Han sa: "Å, jag har blivit frälst." Han sa: "Mitt hjärta bara flödar över av glädje."

⁶ Han sa: "Jaha, Du måste ha varit tillsammans med den där skaran 'muttrar' där nere." [Det engelska ordet "nut" betyder både "mutter" och "underlig individ". — Övers. anm.]

⁷ Han sa: "Ja. Ära vare Gud!" Han sa: "Herren vare tack för muttrarna!" Han sa — han sa: "Ta bilen, som kommer vägen fram!" Han sa: "Om man tar bort alla muttrarna ur den, har man ingenting annat än en 'skrothög.'" Och det är precis... Det är nästan exakt rätt, ser Ni.

⁸ En dag, i California, gick jag nedför Los Angeles' gator och jag såg en man, som hade en skylt på bröstet och *här*. Och det stod: "Jag är en dåre för Kristus". Och alla tittade på honom. Och jag märkte att de vände sig om och tittade, sen han hade passerat. Och jag tänkte jag skulle följa med resten av dem. Och på... hans rygg stod det: "Vems dåre är Du?" Ja, jag antar att vi alla är liksom besynnerliga, den ene för den andre, vet Ni.

⁹ Men, ser Ni, världen går i så djupa hjulspår, att nånting annat gör det så besynnerligt, att folk verkligen tror att det är nånting, som är fel. Och vanligen måste Gud göra nånting så ovanligt, för att få människorna tillbaka till Bibeln igen.

¹⁰ Jag kan tänka mig, att Noa var liksom en — en underlig individ för den vetenskapliga tidsålder han levde i, för de kunde bevisa, att det inte fanns nåt vatten uppe i skyn. Men Gud sa, att det skulle komma att vara en del där. Så Noa, som predikade och trodde på det där, han blev en underlig individ.

¹¹ Och jag kan föreställa mig att då Moses gick ner till Egypten, var han liksom en — en underlig individ, för Farao. Men kom ihåg att Farao var en underlig individ för honom också! Så de. . . Vi inser det.

¹² Till och med Jesus ansågs vara kättare. Det är riktigt. Martin Luther var en underlig individ för den katolska kyrkan. Och John Wesley var en underlig individ för anglikanerna. Så, ser Ni, det är — det är snart tid för en underlig individ till. Tror Ni inte det? [Församlingen säger: "Amen!" — Red.] Men innan det kan finnas en mutter, måste det finnas en skruv först, som den kan gängas på.

¹³ Så Noa, ser Ni, eftersom han var en 'mutter'. . . Muttern är nödvändig, den drar skruven, drar ihop nånting och håller samman nånting. Så Noa kunde dra alla, som ville tro, in i arken, ut ur domen, genom att vara en underlig individ.

¹⁴ Vi finner att Moses drog ut församlingen ur Egypten, genom att vara en underlig individ. Det är riktigt.

¹⁵ Jag tror vi behöver en underlig individ nu, för att dra ut Bruden ur församlingen. Vi behöver nånting nu, en till, så vi är en mycket underlig sorts folk. Och jag tänkte, ikväll, om Herren ville, att jag skulle försöka läsa några Skriftställen, som har med det här att göra och tala till Er bara några ögonblick och försöka visa Er, varför vi är ett sånt underligt folk.

¹⁶ Låt oss slå upp i Skriften nu, Filipperbrevets andra kapitel, 1-8, och 2 Kor. 3:6! Och låt oss läsa, medan vi tror Guds Ord!

¹⁷ Och nu, just innan vi läser, låt oss böja våra huvuden i bön!

¹⁸ Nåderike Himmelske Fader, vi är verkligen ett privilegierat folk, ikväll, som får leva i den här tidsåldern och se de saker vi ser pågå och veta, att tiden är nära, då Jesus ska komma och hämta Sin Församling. Å, det där är spännande för våra hjärtan, Herre! Och då vi bladdrar i sidorna ikväll, ber vi att Du ska ge oss ett sammanhang från den här texten. Och må Den Helige Ande uppenbara för våra hjärtan de saker, som skulle vara goda och välbehagliga för Gud! För vi ber om det i Jesu Namn. Amen.

¹⁹ Ser Ni, jag tror jag ska be Er att göra en sak. Jag — jag ber vanligen om underliga saker och jag hoppas, att jag inte ber

om nånting alltför underligt. Men, då vi högtidligt lovar trohet mot flaggan, reser vi oss allesammans. Och — och då flaggan går förbi, reser vi oss, vilket vi bör. Och vi reser oss för att visa respekt. Låt oss bara stå upp på våra fötter medan vi läser Ordet, om Ni vill, 2 Kor. 3:6.

Som... har gjort oss till det nya testamentets dugliga tjänare, inte enligt bokstaven utan enligt Anden. Ty bokstaven dödar men Anden gör levande.

Men om — men om dödens ämbete, skrivet och ingraverat på stenar, var härligt, så att Israels barn inte kunde betrakta Mose ansikte för hans ansiktes härlighets skull, den härlighet som skulle förgå.

Hur mycket härligare ska då inte Andens ämbete vara?

För om fördörelsens ämbete är härligt, överflödar rättfärdighetens ämbete så mycket mer av härlighet.

För inte ens det som härliggjordes hade någon härlighet i detta avseende på grund av den härlighet som överträffar det.

För om det som förgås var härligt, är det som består mycket härligare.

Då vi nu ser att vi har ett sådant hopp, använder vi stor tydlighet i vårt tal.

Och inte som Moses, som satte en slöja över sitt ansikte, så att Israels barn inte kunde betrakta hur det som avskaffades tog slut.

Men deras sinnen förblindades, än idag hänger samma slöja oborttagen kvar då gamla testamentet läses, den slöjan tas bort i Kristus.

Men än idag, då Moses läses, är slöjan kvar över deras hjärtan.

Likväl, då de omvänder sig till Herren, ska slöjan tas bort. Inte... .

Nu är det Herren, som är den där Anden, och där Herrens Ande är, där är det frihet.

Men vi alla, som med avhöljda ansikten såsom i en spegel betraktar Herrens härlighet, förvandlingen till samma bild, från härlighet till härlighet, också genom Herrens Ande.

²⁰ Och i Fil. 2 läser vi det här, vi börjar med den 1:a och läser till den 8:e versen.

Om — om det därför finns någon tröst i Kristus, något kärlekens välbefinnande, någon Andens gemenskap, någon barmhärtighetens känsla,

Gör då min glädje fullkomlig, genom att Ni är ens till sinnes och har samma kärlek, är endräktiga och likasinnade.

Låt ingenting göras genom stridigheter eller ärelystenhet, utan må var och en i sinnets ödmjukhet högakta andra mer än sig själva.

Se inte var och en på sitt eget bästa utan var och en också på andras.

Låt det sinne, som var i Kristus Jesus, vara i Er!

Han, som var till i Gudsskepnad, ansåg det inte som ett byte att vara jämlik med Gud.

Utan gjorde sig utan anseende och tog på sig en tjänares skepnad och blev skapad som en människa.

Och eftersom han utvärtes befanns vara som en människa, ödmjukade han sig och blev lydig intill döden, till och med döden på korset.

21 Låt oss be!

22 Himmelske Fader, det här mäktiga Ordet, som har lästs ikväll ifrån Din Heliga Skrift, gör det så verkligt för våra hjärtan, att vi kommer att gå härifrån liksom de, som gick från Emmaus, och säga: "Brann inte våra hjärtan i oss, då Han talade med oss på vägen?" För vi ber om detta i Jesu Namn. Amen.

Var så goda och sitt!

23 Det här är nu en mycket egendomlig text, men jag tror den är mycket passande för tillfället. Jag ville tala över ämnet: *Den mäktige Guden avslöjad inför oss.*

24 Så länge det nu har funnits människor, har det varit en hunger i människans hjärta efter att ta reda på var hon kom ifrån och varför hon är här och vart hon är på väg. Det finns bara En, som kan svara på det, det är Den som satte henne här. Och människan har alltid velat se Gud.

25 Fordom, i Gamla Testamentet, finner vi att Gud beslöjade Sig för otroende. Gud har ett mycket knepigt sätt att behandla folk. Han gömmer Sig för den otroende och uppenbarar Sig för den troende. Gud gör det. Jesus tackade Fadern för att: "Han hade gömt de här sakerna för de visa och förståndiga och skulle uppenbara Det för småbarn, såna som vill lära sig." Så vi finner att Gud aldrig förändras till Sin natur och Han utför alltid Sitt verk på samma sätt. Vi finner, i Mal. 3, att Han sa: "Jag är Gud och jag förändras inte." Så Han arbetar efter samma princip hela tiden.

26 Nu tar vi en av Bibelns äldsta böcker. Då Job, en av de rättfärdigaste männen på sin tid, en fullkomlig man ifråga om Guds lagar, en tjänare, en ädel, hedervärd tjänare, så Gud till

och med sa: ”Det finns ingen som han på jorden.” Men... Hans önskan, att en enda gång få möta Gud. Han visste, att det fanns en Gud, och han tyckte, att han skulle vilja träffa Honom, eller för övrigt gå till Hans hus och knacka på dörren och säga: ”Jag skulle vilja tala med Dig.” Sitta ner, prata med Honom, liksom vi skulle göra med varandra.

²⁷ Vi har en förståelse. Det är därför vi är i de här konventen, där vi kommer samman och – och uttrycker våra tankar. Och – och vi förstår varandra bättre, då vi dryftar saker med varandra. Och predikanter gör det. Folk i alla samhällsställningar gör det, dryftar saker.

²⁸ Och Job, Gud var så verklig för honom, att han ville ta reda på om han inte skulle kunna gå och knacka på Hans dörr och – och få en – ett samtal med Honom.

²⁹ Men vi finner att Gud verkligen talade till honom, men Han var maskerad. Han var maskerad i en virvelvinds skepnad. Och Han sa till Job att han skulle omgjorda sina länder, Han tänkte tala till honom liksom en man. Och Han kom ner i en virvelvind och – och talade med Job. Och han gav Sig till känna för Job genom virvelvinden, fast han inte precis såg Honom. Han kunde bara höra vinden blåsa och snurra runt i träden. Och Rösten kom ut ur virvelvinden, men Gud var maskerad i virvelvinden.

³⁰ Vi finner, nere i Afrika, Sydafrika, att de använder ordet *amoyah*, vilket betyder: ”en osynlig makt”.

³¹ Och denna osynliga Makt i virvelvinden hade en hörbar Röst. Den talade till Job, fastän han aldrig såg Hans gestalt. Men Han var maskerad för honom genom virvelvinden.

³² Vi finner att en av Bibelns mäktiga profeter, Gamla Testamentets Moses, en av Guds utvalda, utkorade, förutbestämda tjänare, han ville också se Honom. Han hade stått Honom så nära och hade sett så många verk av Hans mäktiga mystiska hand, som gick före honom och gjorde saker, som bara Gud skulle kunna göra. Han ville se Honom en dag och Gud sa till honom: ”Gå och ställ Dig på klippan!”

³³ Och medan han stod på klippan, såg Moses Honom gå förbi. Han såg Hans rygg. Och han sa: ”Den såg ut som en människa, en mans rygg.” Ändå såg han inte Gud. Han såg bara Guds mask.

³⁴ Bibeln säger: ”Ingen människa har nånsin sett Gud, men Faderns Enfödde har förklarat Honom.” Så Moses såg Honom maskerad som en människa. Vi finner att Gamla Testamentets Jehova var densamme som Nya Testamentets Jesus.

³⁵ Och – och Dr. Scofield, här finner vi att hans ord ändrar sig från ”form”. Vi finner ordet *en morphe*, på grekiska, som betyder ”det osynliga synliggjordes”. Nånting, som inte kan...

Vi vet att det finns där. Det kan... Det kan inte ses, men ändå vet vi att det finns där. Och då ändrade Han Sin *en morphe*-form, vilket betyder att han bytte från övernaturlig till naturlig.

³⁶ Och Han bytte bara mask, för övrigt. Det är som ett drama. Han agerade. Och på grekiska, då de bytte mask, kanske en enda spelade, en enda aktör kan ha spelat flera olika roller.

³⁷ Och min dotter, som är med här, de hade nyligen en — ett drama i skolan. Och den ene pojken, som jag känner, spelade ungefär fyra roller, men han gick bakom scenen och bytte mask för att kunna komma ut och imitera en annan person.

³⁸ Om Ni nu vill ta Gamla Testamentets profetior om vad Messias skulle vara, kan Ni jämföra det med Jesu liv, så får Ni exakt vad Jesus var. Han var inte bara en vanlig man. Han var Gud, *en morphe*. Han hade bytt från — från den övernaturliga till en Människas naturliga gestalt. Ändå var Han Gud, uppenbarad i köttet, gömd i en mänsklig, köttslig slöja.

Och ge akt på Gamla Testamentet!

³⁹ Jag — jag — jag vet att jag talar till en blandad publik ikväll, från olika delar av världen. Och vi är här för att ta reda på nånting. Vad — vad gör vi? Vad — vad är vi? Vart kommer vi? Vad är det, som sker? Vad betyder allt detta?

⁴⁰ Och nu finner vi här detta, några judiska män och kvinnor och rabbinerna i — i — i templet, i en gången tid. Om de hade gett akt på Bibeln, profetiorna, istället för traditionerna, skulle de ha känt igen vem Jesus var. De skulle aldrig ha kallat Honom Beelsebub. De skulle aldrig ha korsfäst Honom. Men alltsammans måste spelas upp. Det var en del av dramat. Och de var förblindade i det här fallet.

⁴¹ Det är som många av Er män och kvinnor här i kväll, kanske vid min ålder eller äldre. Ni kommer ihåg, här i Amerika, många år sedan, innan kineserna... Min broder, som just inledde här, det där kom i mina tankar, då jag talade med honom. Hur de brukade... De kunde inte tala engelska, och de — de hade tvättinrättning. Och Du går till hans tvättinrättning för att få Din tvätt tvättad. De kinesiska tvättarna tog en papperslapp och rev itu den på ett visst sätt. Du tar ena delen av lappen, han tar den andra delen. Men då Du kommer tillbaka för att göra anspråk på Dina ägodelar, måste de där två pappersbitarna passa ihop. Och om de inte passade ihop precis exakt rätt... Du kunde inte förfalska dem på nåt sätt, för han hade den ena biten och Du hade den andra. Och om det passade ihop... Då hade Du rätt att göra anspråk på det, som var Ditt. Och då har Du det, som tillhörde Dig, då Du har den andra delen av kontraktet.

⁴² Likaså är det ikväll, då vi har den andra delen av kontraktet. Eftersom Gud rev itu Sin Son på Golgata och tog

upp kroppen som Offer och sände ner Anden, som en gång bodde i Mannen Jesus, till oss. Samma Gud är avslöjad ikväll i form av Den Helige Ande. De där två bitarna måste komma tillsammans, då är Du en del av kontraktet. Gud gjorde detta, för att bli bättre känd av människorna, då Han gjorde Sig själv till Människa.

43 Jag läste en berättelse för några år sedan. Och i den här berättelsen stod det, att en mäktig, ädel kung . . . Jag har glömt hans namn just nu. Jag tänkte inte tala om berättelsen. Den är kanske påhittad, men den leder oss till en poäng, som ger oss en bakgrund till det vi vill säga. Den här kungen, han var en sån ädel kung och älskade sina undersåtar så högt, att han en dag sa inför sin – sin vakt och sitt kungahus: ”Idag ser Ni mig för sista gången på många år.”

44 Och hans vakt och hans ädlingar sa till honom: ”Gode konung, varför säger Du så? Far du till ett annat land, nånstans, och blir utlänning?”

45 Han sa: ”Nej, jag stannar kvar här. Alltså,” sa han, ”jag går ut bland mina undersåtar. Jag ska bli bonde. Jag ska hugga ved tillsammans med vedhuggaren. Jag ska – ska bruka jorden tillsammans med arbetaren. Jag ska beskära vinträden tillsammans med dem, som beskär vinträden. Jag ska vara en av dem för att bli bättre bekant med deras göromål. Och jag älskar dem. Och jag vill bli mer bekant med dem, personligen. De kommer inte att känna igen mig. Men ändå vill jag bli bekant med dem på det sättet.”

46 Och nästa morgon, då hans delegater, alla hans närmaste, rättare sagt de, som var i palatset, såg honom, tog han av sig sin krona och la ner den på sätet, tronen. Och han tog av sig sin mantel och tog på sig bondekläder och gick ut ibland vanligt folk.

I den där lilla berättelsen får vi nu reda på nånting om Gud.

47 De sa till kungen, de sa: ”Konung, vi vill ha Dig. Vi älskar Dig. Vi – vi vill att Du ska förbli kung.” Men han ville bli en av dem, för att lära känna dem bättre, så att de skulle känna honom bättre, vad han verkligen var. Det skulle visa dem vad han verkligen var.

48 Och det är vad Gud gjorde. Han – Han bytte gestalt, från att vara Jehova Gud till att bli en av oss, så att Han skulle kunna lida, Han skulle kunna smaka döden, Han skulle kunna lära känna vad dödens udd var och ta dödsstraffet på Sig själv. Han la Sin – Sin krona och Sin mantel åt sidan och blev en av oss. Han tvådde fötter tillsammans med de – tillsammans med de ringa. Han bodde i tält tillsammans med de fattiga. Han sov i skogen och på gatorna tillsammans med de, som var sämst lottade. Han blev en av oss, så att Han skulle förstå oss bättre och att vi skulle förstå Honom bättre.

49 Nu tror jag att i det där finner vi, att byta gestalt var vad Han gjorde. Om Ni lägger märke till det, kom Han i tre söners namn. Han kom i Människosonens namn och som Guds Son och som Davids Son. Han kom som Människoson.

50 I Hes. 2:3 nu, kallade Jehova själv profeten Hesekiel för "människoson".

51 *Människoson* betyder "en profet". Han måste komma på det sättet för att uppfylla 5 Mos. 18:15, där Moses sa: "Herren, Din Gud, ska låta en profet, som liknar mig, uppstå ibland Er. Han kallade Sig aldrig för Guds Son. Han talade om Sig själv som "Människosonen", för att Han måste komma enligt Skriften. Förstår Ni? Han måste få de där två bitarna av rivet papper, Gamla Testamentet och Hans egen karaktär, att vara exakt lika. Så Han kom som Människosonen, kom i den formen.

52 Sedan finner vi att Han, efter Sin död, begravning och uppståndelse, kom på Pingstdagen som Guds Son, Gud, Anden, i form av Den Helige Ande. Vad gjorde Han? Han bytte gestalt och gav Sig till känna för Sitt folk i en annan form. Som Den Helige Ande, som är Gud, kom Han för att verka genom församlingstidsåldrarna som Guds Son, Den Helige Ande.

53 Men i Tusenårsriket kommer Han som Davids Son för att sitta på Davids tron, som Konung. Han skulle inta Davids tron. Nu är Han på Faderns tron. Och då, sa han: "Den, som vinner seger, ska sitta tillsammans med mig på min tron, liksom jag har vunnit seger och sitter på min Faders tron." Så Han, i Tusenårsriket kommer Han att vara Davids Son. Vad är det? Samma Gud, hela tiden, bara byter Sin – Sin mask.

Jag är äkta man, till min Hustru.

54 Märkte Ni, att den syrofeniciska kvinnan sa: "Du Davids Son, ha barmhärtighet!""? Han brydde sig inte alls ett dugg om det. Hon hade ingen rätt att kalla Honom för det. Hon hade inget att fordra av Honom som Davids Son. Han – Han är Davids Son för juden. Och nu kom Han. . . Men då hon kallade Honom "Herre", var Han hennes Herre, då fick hon det hon bad om.

Nu byter Han gestalt, liksom.

55 I mitt hem, nu, är jag tre olika personer. I mitt hem har min hustru rättigheter till mig som äkta man. Min dotter därute, hon har inga rättigheter till mig som äkta man, jag är hennes far. Och min lille sonson där, jag är farfar åt honom, så han har ingen rätt att kalla mig far. Jag är inte hans far. Min son är hans far. Jag är hans farfar. Men jag är ändå samme man.

56 Och Gud, vad Han gör, han byter bara gestalt för att bli nånting för den generationen, för att ge Sig till känna för det folket. Och det är det, vi är här för att ta reda på ikväll. På

vilket sätt är det meningen att Gud ska ge Sig till känna för det här folket och i den här tiden? Han byter mask, Han byter roll, men Han ändrar inte Sin personlighet. Han ändrar inte Sin — Sin natur. Han bara byter mask från den ena till den andra. Han gör det, för att uppenbara Sig klarare för människorna, så att de kan få veta, vem Han är och vad Han är.

⁵⁷ I Hebreerbrevet 1 läser vi: "Gud talade många gånger och på olika sätt till fäderna genom profeterna, men i denna yttersta tid genom Sin Son, Jesus."

⁵⁸ "Profeterna," sa Jesus då Han var här på jorden, "de var gudar. Ni kallar dem 'gudar', som Guds Ord kom till. Och Skrifterna kan inte brytas.", sa Han. Han sa: "Hur kan Ni då fördöma Honom, då Han är Guds Son?" Förstår Ni?

⁵⁹ Guds Ord fördelas till varje tidsålder, som Det ska vara. Och Jesus var uppfyllelsen av alla profetiorna. "I Honom bodde Gudomens fullhet lekamligen." Den fanns i Honom. Det var Han, som var i Josef. Det var Han, som var i Elia. Det var Han, som var i Moses. Det var Han, som var i David, en försmådd konung.

⁶⁰ Hans eget folk hade försmått honom som kung. Och då han gick ut ur — från borggården, var det en liten, plågad karl, som kröp omkring och inte tyckte om hans — hans regering, hans system, och han spottade på honom. Och vakten drog sitt svärd och sa: "Skulle jag låta den hundens huvud sitta kvar på honom, då han spottar på min kung?"

⁶¹ Och David insåg kanske inte vad han gjorde den gången, men han var smord. Och han sa: "Låt honom vara! Gud har sagt till honom att göra det där." Och han klättrade upp på kullen och grät över Jerusalem, en försmådd konung.

⁶² Märkte Ni det där? Några hundra år senare spottades det på Davids Son på gatorna, och Han var på kullen, samma berg och tittade ner över Jerusalem, en försmådd Konung. Och ropade: "Jerusalem, hur ofta har jag inte velat församla Er, liksom en höna församlar sin kull under sina vingar, men Ni har inte velat."

⁶³ Han ändrade aldrig Sin natur, för Hebr. 13:8 säger: "Han är densamme, igår, idag och i evighet." Gud blev kött för att dö, för att återlösa oss från synden. Det var därför Han bytte skepnad till att vara människa.

⁶⁴ Vi ser i Joh. 12:20, att grekerna hade hört om Honom. Nu finns det ingen människa, som nånsin kan höra om Honom, utan att deras hjärta brinner av längtan att få möta Honom. Liksom Job och alla de gamla tidernas profeter, de ville alla möta Honom. Så de här grekerna kom för att träffa Honom. De kom till Filippus, som var från Betsaida, och sa: "Herre, vi skulle vilja se Jesus."

⁶⁵ Grekerna ville se Honom, men de var oförmögna att se Honom för att Han var i Sitt mänsklighetstempel. ”Gud var i Kristus och försonade världen med Sig.” Nu finner vi, att i detta kunde de här grekerna inte se Honom.

⁶⁶ Och lägg märke till just de ord, som Jesus uttalade till dem efteråt! Han sa: ”Utan att ett vetekorn faller i jorden, dör, förblir det ensamt. Med andra ord, de skulle aldrig kunna se Honom i den rollen, i den mask Han var i då, för Han var beslöjad i mänskligt kött. Men då det här vetekornet föll i jorden, då skulle det föra fram alla raser. Han var sänd till judarna, naturligtvis, vid den tiden. Men det här vetekornet måste falla, Gud beslöjad i mänskligt kött, fördold för de otroende men höll på att uppenbaras för de troende.

⁶⁷ I Joh. 1: ”I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud. Och Ordet blev kött och bodde ibland oss, och vi såg Honom, Faderns Enfödde, full av nåd.” Nu var Ordet i begynnelsen. Ett Ord är en uttryckt tanke.

⁶⁸ I begynnelsen var Han inte ens Gud. Vårt engelska ord nu idag, *God*, betyder ”ett föremål för tillbedjan”. Så förvirrande det är för intellektet! Man kan göra någon till en gud. Man kan göra vad som helst till en gud.

⁶⁹ Men i Gamla Testamentet, i 1 Mos. 1: ”I begynnelsen... *Gud*”, används ordet *Elohim*. *Elohim* betyder ”den, som existerar i sig själv”. Vilken skillnad ordet *Elohim* gör, mot vårt ord Gud! *Elohim* betyder ”den, som existerar i sig själv”.

⁷⁰ Vi kan inte existera av oss själva. Vi kan inte vara allsmäktiga, göra vadhelst vi vill, vara allestädes närvarande, allvetande. Detta *Elohim* uttrycker allt det där. Vi kan inte vara det där. Trädet, som Du gör en gud av, eller — eller byggnaden, det existerar inte av sig själv.

⁷¹ Så i begynnelsen var Gud Livet, det Eviga. I Honom fanns egenskaper, och de egenskaperna blev Ord, och Ordet blev kött. Jesus var Återlösaren. Och att *återlösa* betyder ”att hämta tillbaka”. Om Han måste hämta det tillbaka, måste det finnas någonstans att hämta tillbaka det till. Så, ser Ni, alla människor kommer aldrig att kunna se det, för alla människor fanns inte i begynnelsen i Guds tankar. Förstår Ni?

⁷² Titta på prästerna! Då de såg Honom uttrycka Sig exakt efter Ordet, vilket Han var, sa de: ”Det är Beelsebub.” Det där visade hur deras natur var. Den följde den tidens moderna tänkesätt.

⁷³ Men då den lilla skökan, som Han mötte vid porten och talade om för henne, visade Sitt messiastecken genom att tala om för henne vad hon hade gjort. ”Å,” sa hon, ”Herre, jag förstår att Du är en profet. Vi vet att Messias, då Han kommer, ska Han säga oss alla de där sakerna.” Hon kände

igen Honom som Messias, Den Smorde, för att Han uppfyllde Skriftens kvalifikationer. Förstår Ni inte? [Församlingen säger "Amen!" — Red.] De två pappersbitarna kom tillsammans. Hon sa: "Vi vet att då Messias kommer."

⁷⁴ Nu kan Gud ha varit tvungen att blanda *det här* och *det där* för att få fram den här speciella klockan, liksom gjutaren. Men då Jesus vände Sig om och sa: "Jag, som talar med Dig, är Han.", blev det inget sånt där uttryck som "Beelsebub". Hon lämnade sin vattenkruka, sprang in i staden och sa: "Kom, får Ni se en Man, som har sagt mig allt jag har gjort. Är inte Detta Messias själv?" Förstår Ni?

⁷⁵ Vad var det nu, som åstadkom detta? Att lägga ihop det gamla Skriftstället med upplevelsen, som — som Jesus gav henne, vad blev det? Det blev Messias. Och märkte Ni det? Omedelbart blev hennes synder förlåtna, för i begynnelsen var hon återlösbar, därför att hon var i Guds tankar i begynnelsen. Så det återlöste henne, eller förde henne tillbaka, då hon såg det uttryckta Skriftstället uppenbarat om Jehova, vad Han var, vad Han är.

⁷⁶ Då nu Jesus kom, om Han hade kommit med Noas budskap, skulle det inte ha fungerat. Att bygga en ark och flyta iväg, det skulle inte ha fungerat. Men denne Noa var en del av Gud. Han uppförde sig på ett egendomligt sätt för att han var speciell, och hans budskap var egendomligt, för att det var Ordet, som uppenbarades.

⁷⁷ Han skulle inte ha kunnat komma med Mose budskap, för det skulle inte ha fungerat. Moses var Gud, uppenbarad till viss del. Han var Ordet, som uttrycktes för den tiden, men Jesus kunde inte komma så. Bibeln hade aldrig sagt, att Han skulle komma på det sättet.

⁷⁸ Men då Han kom, fullständigt exakt som Testamentet hade sagt att Han skulle vara, då trodde alla, som var återlösbara, på Det, därför att de var Guds tankar. Hans egenskaper i begynnelsen blev kött och återlösbara och fördes tillbaka till Gud. "Alla, som tog emot Honom, åt dem gav Han makt att bli Guds barn", för de var återlösbara. De fanns från begynnelsen, i ordet.

⁷⁹ Om vi skulle kunna stanna här ett ögonblick, om det skulle vara möjligt, och tänka på det där ikväll, på Budskapet till tiden, Jehovas uttryckta tankar. "Innan världens grund lades", har det sagts oss, "blev våra namn skrivna i Lammets Livsbok." Då kan vi se de två sidorna, som jag sa först, varför den ena är konstig för den andra. Det måste vara så. Det har det alltid varit. Det har alltid varit så, och det kommer alltid att vara så. "Han var Ordet. Och Ordet blev kött och bodde ibland oss."

⁸⁰ Gud . . . På Gamla Testamentets tid finner vi, att sedan Han hade uppenbarat Sig för Sitt folk, i olika skepnader, beslöjade

Han Sig bakom gamla tahasskinn. Gud gömde Sig bakom tahasskinn, vid Sin nådastol. Vi finner, hur Salomo, då han invigde Herrens tempel, och de här tahasskinnen hängde där, förlåten, hur Han kom in som Eldstoden och som ett Moln och gick ner där bakom och beslöjade Sig för världen utanför. Men genom tron visste Israel att Han fanns där bakom. De visste, att Han var där, oavsett vad nån av de hedniska världarna hade att säga. Han var fördold för den otroende. Men den troende visste, genom tron, att Han var där bakom. De fick nåd. Och Han var på Sin nådastol, vilket var en stor hemlighet.

⁸¹ Ni vet, i Gamla Testamentet var det döden att gå in bakom det där skinnet. Nu är det döden att stanna utanför det. Då var det döden att gå in i Hans Härlighet. Nu är det döden att stanna utanför Hans Härlighet. Det där skedde naturligtvis då förlåten revs itu på Golgata, då förlåten rämnade, den gamla förlåten. Att nu stanna utanför Hans Närvaro är döden. Att då gå in i Hans Närvaro var döden. Förstår Ni? Det växlar fram och tillbaka, och man måste finna Skriftstället, för att se vilken tid vi lever i.

⁸² Då nu förlåten revs itu på Golgata, blev nådastolen klart synlig. (Men vad hände? Den hängde på Golgata och droppade Blod.) Liksom de hade tagit blod, år efter år, vid reningen av helgedomen och bestänkningen av nådastolen, rev Gud där, med Sitt stora, mäktiga blixtnedslag, itu den gamla förlåten av tahas uppifrån och ända ner och nådastolen blev klart synlig.

⁸³ Det verkliga, äkta Guds-Lammet hängde klart synligt på Golgata, den verkliga Nådastolen, då Gud hade betalat priset, Sig själv, och hade blivit en av oss och uppenbarat Sig som Människa, för att bli bekant med oss, och för att vi skulle bli bekanta med Honom. Nådastolen var klart synlig för hela Israel den där Försoningsdagen.

⁸⁴ Men ack, kyrkofädernas traditioner på den tiden hade, genom sina traditioner, gömt den sanna Nådastolen bakom en slöja för folket. Om de hade känt Skriften, skulle varenda bit ha blivit liksom den kinesiska papperslappen. Profetian i det Gamla Testamentet skulle ha gått i uppfyllelse, och det gjorde den. Och om de hade blivit undervisade i Skriften, skulle de ha sett Nådastolen. "Liksom Moses" sas det här, att: "Ända till denna dag är de beslöjade. Den är fortfarande över deras hjärtan." De ser Det inte.

⁸⁵ Men Han var Gud, lidandet och Återlösningen, Han var den äkta Nådastolen, som stod fullt synlig. Då vi sjöng hymnen:

Se, betrakta Honom där Han syns klart!
Där är Han, den mäktige segaren.
Sedan Han rev itu förlåten.

⁸⁶ Ser Ni, Han kom, Nådastolen, hängde klart synlig för församlingen. Men de, eftersom de var under den allmänna opinionen. . .

⁸⁷ Nu, män och kvinnor och delegater i det här konventet, vill jag säga det här utan anseende till person. Men, då man ser på nutiden, mot bakgrund av det vi är här för idag, är jag rädd att fädernas, kyrkofädernas, traditioner har gömt bort Detta för alltför många människor. Efter att Den Helige Ande har kommit i denna yttersta tid, som profeterat var, och förlåten har rivits itu, är det alltför många människor, som försöker hänga fast vid deras fäders traditioner. Och det är därför de inte kan förstå denna utomordentliga glädje och frid och de saker Församlingen har idag. Ändå är Det klart synligt för dem, som tror.

Han gömde Ordet, den här tidens utlovade Ord.

⁸⁸ Nu har traditionerna skapat ett förhänge. De säger, att undrens tid är förbi. En man talade med mig, en fin, kultiverad gentleman i Tucson, Arizona, där jag bor. Jag hade ett möte på Ramada. Och vi hade talat på affärsmännens konvent, där Herren Jesus hade kommit nära och gjort stora ting. Och den här kristne gentlemannen kom till mig och han sa . . . En predikant i församlingen, en fin man, och han sa: "Broder Branham, Du försöker visa fram en apostolisk tidsålder för människorna," sa han, "fastän den apostoliska tidsåldern har upphört."

⁸⁹ Och jag sa: "Jag ber Dig, min broder, visa mig när den apostoliska tidsåldern upphörde, i Skriften!" Jag sa: "Den apostoliska tidsåldern började på Pingstdagen och den har . . . Petrus sa på Pingstdagen: 'Löftet är till Er och till Era barn och till dem som är i fjärran, ja, så många som Herren, vår Gud, kommer att kalla.' När upphörde den? Om Gud fortfarande kallar, då pågår den apostoliska tidsåldern fortfarande."

⁹⁰ Och det är där folk försöker binda för ögonen på så många, med sina äldstes traditioner, liksom det var då. Och man kan inte se, varför människorna är så upprymda och entusiastiska. Och — och att de här konventen är nånting så egendomligt, nånting så främmande, för andra människor, det är för att de ser, att de har brutit igenom de där barriärerna. De bröt igenom de där förhängena, in i Guds Närvaro, där de ser den här tidens uppenbarade löfte uppenbarat inför människorna. De ser vad Gud lovade.

⁹¹ I Joel 2:28 lovade Han att: "I denna yttersta tid skulle ett särlaregn *utgjutas* över människorna, i den yttersta tiden." Jag tror det grekiska ordet här är *kenos*, som betyder att Han "tömde" ut Sig. Inte på det viset, som vi skulle säga, som om det fanns nånting inne i nån, som Han tömde ut. Utan Han utgjöt Sig själv.

⁹² Han ändrade sitt *en morphe*. Han — Han bytte skepnad från vad Han var till det Han är. Han ändrar aldrig Sin natur. Men på Pingstdagen bytte Han gestalt från att vara Människoson

till Guds Son. Han kom inte *tillsammans* med människorna. Han kom *i* människorna, ser Ni, samma Gud, för att fortsätta Sitt verk igenom den här mäktiga tidsåldern.

⁹³ Han profeterade i Bibeln, att: ”Det skulle komma en dag, som inte skulle vara varken dag eller natt, men vid aftontiden skulle det bli ljust.” Nu går solen geografiskt sett upp i öster och går ner i väster. Det är samma sol hela tiden. Nu uppenbarade Sig då Sonen, S-o-n-e-n, som en manifestation av det utlovade Ordet, för Israel, österlandets folk.

⁹⁴ Vi har haft en dunklets dag. Vi har haft tillräckligt med ljus i reformatörerna osv. till att skapa kyrkor och samfund och ansluta oss till dem och komma in, och kyssa spädbarnen och viga de vuxna och begrava de döda osv. och leva i församlingen.

⁹⁵ Men vid aftontiden: ”Ska det bli ljust.” Han sa: ”Vid aftontiden.” Och inget Skriftställe kan brytas. Och samme S-o-n, som utgjöt Sig själv, *kenos*, på Pingstdagen, lovade att göra samma sak vid aftontiden. Förstår Ni? Det är enligt löftet.

⁹⁶ Sätt ihop pappersslappen! Se, vad som sker och se, vad Han lovade, så får Du se var vi är nästan. Sätt samman det! Ni kan se avtäckandet av Denne Store och Mäktige. Traditioner har förblindat människona, igen, för de här stora tingen, som har profeterats.

⁹⁷ Moses, då han kom ner från berget, som brann, vilken vacker illustration!

⁹⁸ Moses hade gått ner till Egypten och sagt till kyrkofäderna, att Herren Gud hade besökt honom i Namnet ”JAG ÄR”. Det där Namnet är i presens, inte ”Jag var”, inte ”Jag ska bli”. Utan ”JAG ÄR”, alltid den samme, den samme igår, idag och i evighet. Han är i presens. Han . . . Det där stämmer med Hebr. 13:8: ”Jesus Kristus, den samme igår, idag och i evighet.”

⁹⁹ Det är fortfarande det profeterade Ordet. Och församlingen, som skulle passa ihop med det där Ordet, den här tidens upplevelse. Reformatorerna hade det, å, men det här är en annan tid. Se, vilken tid vi lever i! Precis som att Han inte, på den tiden Han kom till jorden, kunde komma på — på samma sätt som Moses kom, eller som någon av profeterna kom. Det var inte profeterat. Och i den här yttersta tiden är det profeterat, att det ska komma så här. Det kan inte komma i Luthers väckelsegestalt. Det kan inte komma i Wesley-väckelsens form. Det är en restaureringens tid. Det är en tid, då det måste komma tillbaka till det ursprungliga Son-Ljuset, originalet.

¹⁰⁰ Å, så vi skulle kunna lägga in Skriftställen på det där! Och Ni teologer, vilken del av världen Ni än kommer från, så vet Ni att Det Där är sant. Det är ett löfte. Det är det där, som gör människorna så egendomliga. Det är det där, som skapar de

världsfrånvarande, som Ni kallar dem. Det är för att de . . . Det är . . . Förlåten från traditionerna har öppnats och de ser Det. Han är den samme igår, idag och i evighet. Förstår Ni? Det är – Det är Guds löfte och vi kan inte gå emot det, för Skrifterna får inte brytas. Ja. Vi finner att Han utlovade det där. Han hade utgjutit Sig själv in i Sitt folk. Och Han är den samme igår, idag och i evighet.

¹⁰¹ Moses, efter att han hade gått ner till Egypten och tillkännagett det här, då stod Fadern bakom hans budskap genom att komma ner på Sinai berg, i samma Eldstod, och sätta berget i brand. La vi märke till det? Den, som Han hade gett löftet till, honom förde Han fram med Ordet. Han fick budorden. Och för att få de här budorden, måste han . . . Budorden var Ordet. Ordet hade ännu aldrig kommit till folket. Så Ordet kommer alltid till profeten, och han var den tidens profet.

¹⁰² Liksom Jesus var Ordet. Johannes var en profet. Och Jesus kom till honom, i vattnet, för att Ordet alltid kommer till profeten, utan undantag. Förstår Ni? Ordet kommer dit.

¹⁰³ Så Moses, Ordet kom till honom, budorden. Och han fick dem. Varför? Innan Ordet gavs ut och uppenbarades, måste Moses skyla sitt ansikte, för Ordet hade inte uppenbarats fullständigt. De visste, att nånting hade skett, men de visste inte vad det var, mullret och dundret. Så att de sa: "Låt Moses tala, och inte Gud!"

¹⁰⁴ Och Gud sa: "Nåväl, jag ska göra så. Från och med nu ska jag inte visa mig så här mera. Jag ska sända dem en profet. Så han ska . . . Jag ska tala genom min profet."

¹⁰⁵ Om nu Moses, med den naturliga lagen (som Paulus i Andra Korintierbrevet här har uppenbarat för oss), måste skyla sitt ansikte med det naturliga, hur mycket mer kommer inte det Andliga att vara härligt och beslöjat för den otroende innan det har uppenbarats för honom! Hur mycket mer skulle de inte kalla . . . Moses var en egendomlig människa. Hur mycket mer ska de inte kalla Dig så, som har brutit igenom slöjan, har gått in till Eldstoden, har kommit ut med Välsignelsen! Och nu är Du beslöjad. Människorna kan inte se det. De kan inte förstå det.

¹⁰⁶ "Om det naturliga är härligt, hur mycket mer ska inte det övernaturliga vara det! Om det naturliga, som tog slut, skulle vara härligt, Hur mycket mer skulle inte Detta, som inte tar slut, vara härligt!"

¹⁰⁷ Men ändå är det beslöjat. Det är inte beslöjat för den troende utan för den otroende. Han kan inte se det. Gud skyler Sig alltid för den otroende. Traditioner gömmer Det. Liksom de gjorde det då, gör de det idag.

108 Det var en andlig slöja, det som vi har nu, där den naturliga slöjan var. De säkras av profeten med det skrivna Ordet, en profeterare, en som kommer med det skrivna Ordet för att förklara Det.

109 De visste, att Ordet fanns där, men de visste inte vad Det betydde. Och Moses förklarade det. Han sa: "Budordet säger *Så här* och *det här* är orsaken." Han förklarade det. Och innan det hade förklarats, var det beslöjat.

110 Och så är det idag, fördolt för människorna, innan det har uppenbarats och förklarats för människorna. Gud, den mäktige Guden, klädd i mänskligt kött, Ordet. Lägg märke till det! Nu finner vi, att det var gömt för den otroende men uppenbarades för den troende.

111 Lägg märke till att Moses måste gå in till denna Eldstod ensam. Ingen kunde gå med honom. Det var inte... det... Vad säger det oss? Att man inte kommer in i Detta genom att ansluta sig till en pingstgrupp. Förstår Ni? Han uppenbarade Det aldrig för en grupp. Han uppenbarade Det för en individ. Och det är så det är idag. Man säger: "Jag tillhör ett — en församling. Jag — jag tillhör *detta*." Men det där fungerar inte. Förstår Ni?

112 Och att försöka följa med Moses, för att efterapa det, det var döden för vem som helst. Och så är det idag, andlig död, att försöka efterapa. Det är det som . . .

113 Ikväll kommer vi in på, att köttsliga jämförelser uppstår bland grupperna. Någon försöker agera liksom Det och leva ett helt annat liv. Man kan dricka, kan röka, kvinnor kan leva så gott som hur de vill, och likna världen och stanna hemma och titta på TV, och det som hör världen till, och ändå kalla sig pingstvännen. De försöker efterapa nånting äkta. Det har aldrig uppenbarats för dem ännu. Då Det uppenbaras, är det härligt, och nånting tar bort det där ur en, då man går in Dit. Man blir en slöja. Det är . . . Det fungerar bara inte. Och att efterapa Det var döden.

114 Mose slöja. Han var det levande Ordet för folket. Och idag är de människor, som är beslöjade, samma sak. "De är skrivna brev, lästa av alla människor." Inte ett *nytt* brev, utan Brevet, som har skrivits, uppenbarats. Det är — det är dessa, som tror Ordet och den här tidens löfte, att Gud verkligen håller på att utgjuta Sin ande över allt kött, och det är skrivna brev. Och då en person försöker att köttsligen efterapa det där, misslyckas det. Ditt liv visar vad Du är.

115 Det var en gång en pojke, han hade kommit i svårigheter. Han var en bra pojke, men han — han blev åtalad. Och domaren sa: "Jag finner Dig skyldig, jag måste straffa Dig med fängelse."

116 Han sa: ”Jag vill ha mitt fall prövat.” Han sa: ”Jag vill gå in på mina tidigare förtjänster.”

117 Han sa: ”Du har inga tidigare förtjänster. Det är ditt förflutna, som fördömer Dig.”

118 Och det är så det är idag, orsaken till att församlingen inte har kommit så långt, som den borde. Det är det förflutna. Det är lögnen. Vi måste bli mer hängivna. Vi måste tro vartenda Guds Ord. Vi måste söka tills det där Ordet blir verkliggjort för oss. Förstår Ni? Ser Ni, det är det förflutna, som hindrar oss ifrån att komma in.

119 Men, en gång (för att låta er komma ut ur den här snaran), i samma rättegång, pojken hade inga pengar. Han kunde inte betala. Böterna var på tusentals dollar. Men han hade en storebror, som kom och betalade dem åt honom.

120 Nu har vi en Storebror, Jesus, Guds Son. Och Han kom för att betala den åt oss, om vi bara vill tro det och kan gå in bakom förlåten tillsammans med Honom. Han är liksom vår Moses. Jesus är vår Moses av idag. Moses, beslöjad, var det levande Ordet för folket. Idag är Jesus, beslöjad, det levande Ordet för människorna, dvs. Jesus i Församlingen. Den Helige Ande, Guds Son, i människorna, som uppenbarar Ordet genom den här tidens löfte, gör Det precis exakt. Samma sak nu.

121 Och kom ihåg att Moses gjorde det här och uppenbarade detta, inte för hela världen, utan för uttågs-folket, endast en klass av människor, det var de, som skulle komma ut ur ut- . . . i uttåget.

122 Och idag gör Den Helige Ande, rakt i ansiktet på folk, som säger: ”Gudomlig helbrägdagörelse är inte rätt.” Då jag konsulterade . . .

123 En doktor ringde mig här om dagen om en liten dam, å, det har varit fyra eller fem fall där, som låg för döden inom några timmar, och Den Helige Ande helade dem. Doktorn ifrågasatte det. Han sa: ”Hur kan det här hänga ihop? Å,” sa han, ”jag — jag . . . Det där är min patient.”

124 Jag sa: ”Det var så. Men nu var det Guds! Det — det, det är Hans undersåte nu.” Förstår Ni?

125 Och så är det så, ser Ni, att Gud kallar till uttåg, att komma ut från platsen bakom det köttliga förhänget, som försöker efterapa, som försöker ansluta sig till församlingen. Inte metodister, baptister, presbyterianer, allesammans, utan pingstförsamlingar. Det är en individuell angelägenhet. Det är Du och Gud. Du måste gå in, inte Din grupp, inte Din församling, inte Din pastor, utan det är Du, som måste gå in.

126 Jag vill, att Ni ska lägga märke till ett annat karaktärsdrag hos Moses, då han kom ut. Fastän han var profet, fast han var en stor man, som han var, då han kom ut med Ordet, såg folket

att han var förvandlad. Nånting hade hänt med honom. Då han kom ut med det bevisade Ordet för den tiden, budorden, var han en förvandlad person.

¹²⁷ Och det kommer Du också att vara, då Du kommer ut ifrån platsen bakom den där mänskliga slöjan, som skulle skratta åt ett möte som det här, den där mannen, som skulle snubbla över Gudomlig helbrägdagörelse och säga, att undrens tid är förbi. Du har lämnat platsen där bakom den där mänskliga slöjan, traditionens slöja, och alla kommer att förstå, att det har hänt nånting med Dig.

¹²⁸ Liksom vår ärade broder, Jim Brown. Jag antar, att de flesta presbyterianer vet att nånting hände honom, för han — han kom ut från platsen bakom en traditonsslöja. Han såg nånting i människorna, som attraherade honom, och han kom ut från platsen bakom slöjan.

¹²⁹ Nåväl, då man kommer ut från platsen bakom förhänget, då kommer man att vara fullt synlig för människorna, så att de kan se, att nånting har hänt en. Ordet, som är beslöjat för den otroende men fullt synligt för den troende. ”Jesus Kristus, den samme igår, idag och i evighet.”

¹³⁰ Det var Gud då. På den tiden var det Gud i en Man, Hans Son, Jesus Kristus. Vi tror på det. Inte bara en profet, inte bara en vanlig man, en vanlig människa. Det var Gud i Kristus, Gud i en man, Guddomens fullhet, förkroppsligad i en Man. Gud i en Man.

¹³¹ Nu är det Gud i människor, Guds fullhet i Guddomen, förkroppsligad i hela Hans Församling, som uppenbarar Sig och uppfyller Sitt Ord.

¹³² Nu finner vi, att Gud i alla tidsåldrar har haft hud på Sig. Han, Gud, har varit gömd bakom förhänget.

¹³³ Det påminner mig just om ett — en liten berättelse, som ägde rum nere i Södern. Och så fanns det ett kristet hem där. Och i det här kristna hemmet trodde de då på Gud och de — de trodde, att — att Gud beskyddade dem från allt ont. Och det gör Han ju. Och de hade ett litet barn, en liten pojke på sju-åtta år. Och — och han gick i söndagsskolan och var en mycket fin liten gosse. Men han var rädd då det stormade, särskilt då blixten ljungade.

¹³⁴ Och jag berättade det här för en man här om dagen, då det här stycket hade kommit ut om den här mannen, som blev helad. Samma predikant sa: ”De gör Dig till en gud, broder Branham.”

¹³⁵ Nåja, han var en kritisk person, så jag tyckte att jag skulle bara avbryta det, bara lite. Inte för att sära, Ni vet, utan bara liksom... Jag sa: ”Är det alltför långt ifrån Skriften, att

vara det?" Förstår Ni? Jag sa: "Nej, det är det inte," sa jag, "för Jesus kallade profeterna för 'gudar'. Förstår Du? Det är riktigt: 'Gud.'"

¹³⁶ Och de säger: "Joo, Ni människor försöker ta Guds plats." Det där är inte alltför avancerat. Det är exakt vad det är. Exakt. Gud uppenbarad i köttet, precis som Han lovade.

¹³⁷ Den här lilla familjen finner vi. Jag berättade den här lilla historien, som jag kom att tänka på just nu. Att en kväll blåste det upp till storm, och mamma sa till junior; hon sa: "Gå nu upp, min son, och gå och lägg Dig!"

Han sa: "Mamma, jag är rädd.", sa han.

"Ingenting kommer att skada Dig. Gå nu upp och lägg Dig!"

¹³⁸ Lille junior låg där uppe och blixten ljungade runt fönstren. Och den lille blev så nervös, han stoppade huvudet under täcket och han kunde ändå höra blixten, rättare sagt se blixten ljunga i fönstren, och — och höra åskan mullra. Så han sa: "Mamma!"

Och hon sa: "Vad vill Du, junior?"

Han sa: "Kom upp hit och sov hos mig!"

¹³⁹ Så hon kom upp för trappan, som vilken god, lojal mor som helst skulle göra. Och hon kom upp och tog lille junior i sina armar. Och hon sa: "Junior, mor vill prata med Dig bara ett ögonblick."

Han sa: "All right, mamma."

¹⁴⁰ Hon sa: "Nu måste Du komma ihåg det här. Vi går alltid i kyrkan. Vi läser Bibeln. Vi ber. Vi är en kristen familj. Vi tror på Gud." Och hon sa: "Vi tror att i stormar och vad som än sker, är Gud vårt skydd."

¹⁴¹ Han sa: "Mamma, jag tror på allt det där. Men," sa han, "då den där blixten kommer så nära," sa han, "då vill jag ha — ha en Gud med hud på Sig."

¹⁴² Så jag — jag tror, att inte bara junior utan vi alla känner det så. Då vi kommer tillsammans, då vi ber för varandra: Gud med hud på Sig.

¹⁴³ Och här finner vi, att Gud alltid har haft hud på Sig. Då Moses såg Honom, hade Han hud på Sig, såg ut som en Man. Då Gud var bakom förhängena, hade Han hud på Sig. Och Gud ikväll, i Sin Församling, är klädd i Sin Församling med hud på Sig. Han är fortfarande samme Gud ikväll. Det finner vi.

¹⁴⁴ Men nu, som alltid, är det hud-slöjan, som fångar traditionerna. De kan bara inte tro att det är Gud, som får de där människorna att uppföra sig så där. Förstår Ni? Det är för att Gud är klädd i Sin Församling, i hud, har hud på Sig. Det är riktigt. Han är gömd för den otroende och uppenbarad för den troende. Jajamensan.

145 Då nu deras traditioners slöja, traditionerna från de äldste och Ordet, bryts igenom, å, naturligtvis kommer det då klart till synes idag, vi ser Honom. Guddomen åter klädd i mänskligt kött. Hebr. 1 säger så.

146 Och 1 Mos. 18 också. Kom ihåg, att Gud var en Man, som stod där och åt och talade med Abraham och talade om, vad Sara gjorde i tältet bakom Honom.

147 Och Jesus sa: "Liksom det var på Sodoms tid, så ska det vara vid Människosonens tillkommelse." Guddomen åter igen klädd i mänskligt kött. Kom nu ihåg, att Jesus inte sa: "Då Guds Son uppenbaras." I Lukas 17:e kapitel, tror jag, och ungefär 20:e, 21:a versen, nånstans däromkring, sa Han: "Och då Människosonen uppenbaras." Människosonen, tillbaka i – i – i Församlingen igen, uppenbarad i mänskliga varelser. Inte Guds Son utan Människosonen igen, tillbaka i Sin Församling igen, i den yttersta tiden. Vi finner att Han lovade det i Guds löften.

148 Vi lägger märke till en annan sak i Gamla Testamentet. Jag har skriftstället här, i 2:a Mosebok. Att de där gamla tahas-skinnen, vad gjorde de? De dolde Guds Härlighet för folket, tahasskinnen. Folk kunde inte ens se Den, för det var ett skinn, som gömde Den. Skinnet var... Guds Härlighet var bakom skinnet.

149 Och nu är Guds Härlighet bakom Ditt skinn. Det är riktigt. Och traditionerna ser Den inte. Den är innanför slöjan, där Hans Ord var.

150 Vad fanns innanför det där skinnet fordom, de gamla tahasskinnen?

151 "Där fanns ju ingen skönhet, så att vi skulle åstunda Den. Och då Den blev kött och bodde ibland oss, var Den fortfarande ingen skönhet, som vi skulle åstunda."

152 Och nu är det samma sak idag. Det finns ingenting i en man eller kvinna, som är nånting att önska sig. Det är det, som finns där bakom. Det är vad det är. "Joo," säger man, "den där karlen, jag vet att han brukade vara drinkare. Han brukade göra så här." Jag bryr mig inte om, vad han brukade göra. Vad är det, som är gömt bakom det där skinnet? Det är det, som finns där bakom, som räknas. Det är det, som människorna är förblindade för. Skinnet förblindar folk. Förstår Ni? De säger: "Jag kommer ihåg, då den där kvinnan brukade..." Jag vet, vad hon brukade göra, men hur är det nu? Förstår Ni?

153 De där skinnen, som en gång var på tahassen, men nu gömmer de Guds Härlighet, har Den boende bakom sig. Det var på ett djur, men nu hyser det Guds Härlighet.

154 Och så kan Ditt skinn bli förvandlat ikväll, så att det blir en boplatz för Gud, Gud som bor i mänsklighet.

155 Titta! Bakom de gamla tahasskinnen, finner vi, var. . . Där innanför var Ordet. Och Ordet, där fanns också skådebrödet. Arken bestänktes. Och vad var det? Shekinah-härligheten var där inne.

156 Nu är Ordet ett Frö, och Det kan inte fortplantas förrän Sonen träffar Det. Sonen måste vara över Fröet för att få Det att bära frukt, för att få Det att komma fram. Och det är enda sättet. Du tar emot Ordet, ser Du, tar in Guds Ord i Ditt hjärta och går in i Shekinah-härligheten. Och då Du gör det, kommer Det att frambringa skådebröd, Manna, som bara är givet för ett avskilt folk. De enda, som kan äta det, som har tillåtelse att äta det, är bara de människor, som har tillåtelse och känner till Det. Paulus sa här: "Förvandlas från Härlighet till Härlighet." Ser Ni, till sist kommer Det tillbaka till Sin ursprungliga Härlighet.

157 Det är precis som fröet till blomman för dagen. Ett blomfrö, det faller i jorden. Majsfröet faller i jorden. Vad är det första? Det kommer upp, och det är en liten grodd. Sen blir det en vippa. Så från en vippa tillbaka till sitt ursprungliga frö.

158 Ja, det är exakt vad Församlingen har gjort. Den kom från Luther, Wesley och nu tillbaka till det ursprungliga Fröet, tillbaka till Sin ursprungliga Härlighet, tillbaka till den Härlighet Den var i begynnelsen. Sonen, som uppstod i Östern, är samma Son, som uppenbarar samma sak i Västern, och förvandlas från Härlighet till Härlighet. Den förvandlades från den hedniska fram till Luther, och från Luther fram till Wesley. Från Wesley ut i Pingst, och vidare och vidare, förvandlas från Härlighet till Härlighet och frambringar det fördolda Mannat.

159 Och nu är Den mogen till att hämta Honom tillbaka exakt som Han var i begynnelsen, samma Hans ämbete, samma Jesus, samma kraft, samma Helige Ande. Densamme, som kom ner på Pingstdagen, är samma Helige Ande, som uppenbaras idag, från Härlighet till Härlighet, till Härlighet. Och har kommit tillbaka till Sitt ursprungliga Frö, med Den Helige Andes dop, med samma tecken, samma under, samma dop. Samma sorts människor, som uppför sig på samma sätt, med samma kraft, samma känslor. Det är från Härlighet till Härlighet. Och närmast blir det: "Förvandlad från den här Härligheten till en kropp lik Hans egen härliga kropp, då vi ska se Honom." Abraham såg detsamma.

160 Märk nu! Vi ser hur det förvandlades. Ända sen Golgata är vi inbjudna att dela Hans Härlighet. I 1 Kor. 12 nu: "Vi är döpta in i Hans Kropp. Genom en enda Ande är vi alla döpta." Inte genom ett "vatten". "En enda Ande är vi alla döpta." Det är riktigt, nu, och då blir vi en del av Honom.

161 Jag hoppas, att jag inte uppehåller Er alltför länge. [Församlingen säger ”Nej.” — Red.] Förstår Ni? Jag hoppas att jag inte gör det.

162 Men det är precis som en mäktig symfoni, som spelas upp, eller ett drama, som spelas.

163 Jag vet inte så mycket om symfonier eller drama. Men jag såg det här spel. . . . Jag talade om *Carmen*, då min dotter och dom höll på med det. Och de — och de spelade i den här symfonin, i *Carmen*. De spelade teater. Musiken spelade samma sak.

164 Det är så det är, då man är döpt in i Kristus genom Den Helige Ande.

165 Ser Ni, nu har många av Er läst eller hört berättelsen om den ryske kompositören, som skrev *Peter och vargen*. Och hur han, de spelar ut det där med symboler och allting. Och vem som helst, som känner till berättelsen, som läser den från ett papper, och kan höra den där symfonin, hur det där dramat uppförs, spelas upp, å, de känner till varenda växling. De kan titta på det *här*, och se förändringen.

166 Men, vad händer nu, om — om kompositören skriver nånting och vi finner, att det inte uppförs på precis rätt sätt? Då finner vi, att det är nånting, som sker. Det är nånting, som fattas, då vi ser dem. Han, som komponerade det, har hittat på det och skrivit ut det och symfonin, som sen spelar det, tar en falsk ton. Det är nånting, som är fel. Dirigenten gav fel tecken. Förstår Ni?

167 Och det är det, som är felet idag, mina lutherska bröder, mina baptist-bröder, mina pingst-bröder. Alla mina bröder från olika samfund, det är så det är. Förstår Ni? Ni försöker spela en ton, som passade fordom på Luthers, Wesleys tid, så där, då faktiskt Notbladet här visar, att det är en annan tid. Förstår Ni? Förstår Ni? Förstår Ni? Vi kan inte leva i Luthers ljus, han var reformator. Vi uppskattar hans — hans avsnitt, men vi har spelat upp det. Vi är långt *här* borta vid slutet på Boken nu. Förstår Ni? Vi kan inte — vi kan inte uppföra Det på det sättet.

168 Det enda sättet Ni nu nånsin kommer att kunna göra det, mina bröder, är det här. Och bröder i världen, i olika världsdelar, jag skulle kunna säga, att det finns bara en enda sak, som — som den där dirigenten kan göra. Han måste komma in i samma Ande, som kompositören var i, då har han Det. Och då Församlingen, symfonin själv, där världen tittar efter dessa tecken och under, då Församlingen och Kompositören och dirigenten allesammans kommer in i Kompositörens Ande.

169 Så då de säger: ”Undrens tid är förbi.”, spelas inte den rätta tonen.

170 Men då det kommer in i Dess rätta rytm och Dess rätta Ande, hur ska man kunna göra det förrän Komponistens Ande kommer ner? Amen! När Du då säger: "Undrens tid har aldrig tagit slut.", ropar symfonin: "Amen!". Då vi slår an, låt oss säga: "Jesus Kristus den samme igår, idag och i evighet.", ropar symfonin: "Amen!". "Ni ska få kraft efter att Den Helige Ande har kommit över Er." Symfonin ropar: "Amen, jag har den!" Det är inga fler gissningar om det då. Hela symfonin är precis i harmoni med Ordet. Det låter. . . [Broder Branham klappar ihop händerna tre gånger. — Red.] Så är det. Å! Det är magnifikt. Dirigenten och komponisten måste vara i samma Ande. Och så måste musikanterna vara i samma Ande för att spela upp Det alltsammans. Och världen undrar, vad det är, som pågår.

171 Kommunismen de talar om, så att jag mår illa av det, och all denna integration och allt möjligt annat, och segregation. Å, nåd! Sånt, allt detta nonsens, då Herrens tillkommelse står för dörren, det är nånting, som spelas fel. Jag är rädd, att dirigenten har. . . Dirigenterna har kommit ur Kompositörens Ande.

172 Då vi får Kompositörens Ande, den där ursprungliga kraften från Gud, som Bibeln säger: "Den gamla tidens män drevs av Den Helige Ande att skriva denna Bibel.", då får Du se, att de där två kinesiska pappersbitarna kommer tillsammans, precis liksom Guds Bibel och en troende kommer tillsammans, därför att de båda är i samma Ande. De är båda samma sak. De stämmer exakt överens. Vad vi behöver idag är dirigenter, det är riktigt, som har kommit raka vägen tillbaka till Ordet, är tillbaka och tror Det precis som det står. Då ser man Gud själv. Det är avtäckandet. Dramat är verkliggjort.

173 Idag säger de: "Jodå, Han är en historisk Gud. Vi vet, att Han gick över Röda Havet. Han gjorde allt *det här*. Och Han var i den brinnande ugnen, tillsammans med Israels barn." Vad är det för nytta med en historisk Gud, om Han inte är den samme idag? Människan ärar alltid Gud för vad Han har gjort, tänker på vad Han ska göra och struntar i vad Han håller på att göra. Det är bara så, att människan gör det. Och det är samma sak idag, mina bröder. Det är precis samma sak. Oj, oj.

174 Låt oss gå tillbaka och få symfonin att spelas rätt, där världens barn kan se det. Jesus sa: "Om jag blir upplyft från den här jorden, ska jag dra alla till mig." Och: "Han är den samme, igår idag och i evighet."

175 Låt dirigenterna komma in i den rätta Anden, tillsammans med musikanterna och Kompositören, så blir alltsammans bra. Då, då identifieras vi med Honom, inga gissningar om det. Hebr. 13:8 säger: "Han är den samme, igår, idag och i evighet."

176 Vi identifieras med Honom i Apg. 2. Vi identifieras med dem med samma dop, samma sak. Allt Han var, då, och allt Han är, allt Han var och allt Han är, är vi. Exakt detta.

177 Precis som om jag vill vara en sann amerikan, då måste jag identifieras med allting hon var [Dvs. Amerika — Övers.], allting hon är. Jag måste identifieras med detta, om jag är en sann amerikan.

178 Om jag är en sann amerikan, då steg jag iland på Plymouth Rock. Amen! Det gjorde jag, om jag är amerikan. Det gjorde Du också, Du steg iland på Plymouth Rock tillsammans med pilgrimsfäderna. På Plymouth Rock, då de steg iland där ute var jag tillsammans med dem, så var Ni, allesammans.

179 Jag red tillsammans med Paul Revere rakt nedför vägen, för att varna för varenda fara. Det är exakt rätt.

180 Just här nere vid Valley Forge gick jag över den isiga Delaware tillsammans med en skara soldater, som hälften av dem inte hade skor på sig. Jag bad hela natten tillsammans med George Washinton, dessförinnan. Jag gick över Delaware med en vision i mitt hjärta. Vi är amerikaner. Jajamensan. Vid Valley Forge, det gjorde jag visst.

181 Jag firade tacksägelsedeagen tillsammans med de ursprungliga tacksägelse-fäderna. Jag tackade Gud. Om jag är en riktig amerikan, identifierades jag där vid det bordet.

182 Om jag är en riktig amerikan, identifierades jag då jag stod tillsammans med Stonewall Jackson.

183 Om jag är en riktig amerikan, identifierades jag vid Boston Tea Party, jaadå, då vi vägrade att låta nån slå blå dunster i ögonen på oss. Joo, jag är lika riktig som Amerika. Jag identifierades där med det där. Jajamensan. Oj, oj!

184 Jag ringde i Frihetsklockan den 4:e juli 1776. Jag ringde i Frihetsklockan här och tillkännagav att vi är oberoende. För att vara en riktig amerikan, måste jag det.

185 Jag identifierades med hennes skam i Revolutionen, då bröder stred inbördes. Jag måste bära hennes skam, liksom jag måste bära hennes ära, om jag är amerikan. Det måste jag. Jag identifierades med henne. Jajamensan.

186 Jag identifierades vid Gettysburg där nere, då Lincoln höll sitt tal. Jaa, då.

187 Jag var på Wake Island, över de där blodiga soldaternas kroppar. Jag steg upp på Wake Island.

På Guam hjälpte jag till att hissa den där flaggan.

188 Jag är en riktig amerikan. Amen! Allt hon är, är jag, och stolt över det. Jaa, verkligen. Allt Amerika har varit, allt hon är, jag är ändå det, för att vara amerikan. Allting hon var, måste jag vara, för att jag är identifierad med henne.

189 Samma sak, genom att vara en sann kristen, måste man identifieras med det.

¹⁹⁰ Jag predikade tillsammans med Moses och var-... Med Noa, rättare sagt, och varnade människorna för den annalkande domen, för att vara en verklig kristen.

¹⁹¹ Jag var tillsammans med Moses vid den brinnande busken. Jag såg Eldstoden. Jag såg Hans Härlighet. Jag var tillsammans med Moses där uppe i öknen, för att vara en kristen. Jag måste identifieras med allt, som Gud var, för att vara en kristen. Jag såg Hans Härlighet. Jag hörde Hans Röst. Försök inte att bortförklara det för mig nu, för jag var där. Jag vet, vad jag talar om. Jag såg vad som hände. Jajamensan.

¹⁹² Jag var vid Röda Havet, då jag såg Guds Ande komma ner och dela vattnet från ena sidan. Inte genom en hög med vass, som de försöker säga idag, utan genom ett hav, omkring trettio meter djupt. Jag såg Guds ande. Jag vandrade igenom tillsammans med Moses på torra marken, över det där Röda Havet.

¹⁹³ Jag stod vid Sinai berg och såg åskan och blixten falla. Jag åt Manna tillsammans med dem där ute. Jag drack från den där Klippan. Jag gör det fortfarande ikväll. Jag identifierades med Manna-ätarna. Jag identifierades med dem, som drack från Klippan.

¹⁹⁴ Jag identifierades också med då Josua blåste basun och Jerikos murar föll ner.

Jag var i lejonkulan med Daniel.

Jag var i den brinnande ugnen med Israels barn.

Jag var på berg- . . . , med Elia på Karmels berg.

¹⁹⁵ Jag var tillsammans med Johannes Döparen och inför de där kritiska människorna. Jag såg Guds Ande komma ner. Jag hörde Guds Röst säga: "Denne är min älskade Son, som jag tycker om att bo i." Jaadå. Visst identifierades jag med honom. Det är exakt riktigt.

¹⁹⁶ Jag identifierades där vid Lasarus' grav, då Han lät Lasarus uppstå. Jag identifierades med kvinnan vid brunnen, då Han talade om hennes synder för henne. Jajamensan.

¹⁹⁷ Jag identifierades förvisso med Honom i Hans död. Och jag identifierades på den första Påsken. Jag uppstod tillsammans med Honom ifrån döden. Jag identifierades med Honom i Hans död.

¹⁹⁸ Jag var tillsammans med de hundratjugo i den övre salen. Jag identifierades med dem där uppe. Oj! Jag — jag känner mig religiös. Oj, oj! Jag identifierades där. Jag är en av dem. Jag identifierades. Jag har samma upplevelse, som de hade. För att vara en sann kristen, var jag där, då det hände. Jag bevittnade den mäktiga, brusande vinden, som kom. Jag bevittnade det. Jag kände Guds kraft, då Den skakade. Jag var tillsammans

med dem, som talade i tungor. Jag kände smörjelsen komma in där. Jag var tillsammans med dem. Jag identifierades med dem, då Den Helige Ande började tala med dem genom tungotal.

¹⁹⁹ Jag var tillsammans med Petrus, inför de kritiska människorna i Apg. 2, då han predikade den mäktiga predikan, som han gjorde. Jag identifierades med honom. Jajamensan.

²⁰⁰ I Apg. 4, då de samlades, var jag tillsammans med dem, då huset skakade. Efter bönemötet skakades platsen, där de satt. Jag identifierades med dem där.

Jag predikade tillsammans med Paulus på Mars-kullen. Jaa då.

²⁰¹ Jag var tillsammans med Johannes på ön Patmos och såg Hans andra Tillkommelse.

Jag var tillsammans med Luther i reformationen.

²⁰² Jag var tillsammans med Wesley, den eldfacklan, ryckt ur elden under den stora revolten mot den anglikanska kyrkan. Jag var där tillsammans med honom.

²⁰³ Och här är jag ikväll, 1964, i Philadelphia, Pennsylvania, identifierad med samma slags grupp, med samma slags upplevelse. För att vara en kristen, måste jag vara det. Jag måste fortfarande vara identifierad där Guds Ord uppenbaras. Jag är identifierad med en grupp, som känner Guds Ande.

²⁰⁴ Jag är identifierad med en grupp, som vet att Han är avtäckt, som vet att Han är den samme igår, idag och i evighet, som vet att Detta inte är nån fanatism. "Det är Jesus Kristus den samme igår, idag och i evighet." Jag är identifierad med den gruppen här ikväll. Fastän de kallas för kättar-grupp, ännu en skara fanatiker, för Guds Ords skull. Men: "Jag skäms inte för Jesu Kristi Evangelium, för det är Guds kraft till frälsning", och jag är en. Jag är tillsammans med de levande breven jag talade om, försvarade, Gud klädd i mänsklig form, i män och kvinnor. Å!

²⁰⁵ Gud i Sitt *en morphe* igen, avtäckte Sig och gjorde Sig känd för Sitt folk. Den store Konungen, som la Sin Härlighet åt sidan. "Ännu en liten tid och världen ser mig inte mer, jag kommer att vara beslöjad för dem. Men Ni ska se mig, för jag ska vara med Er, till och med i Er, ända till fullbordandet, byta roll från Luther till Wesley, vidare och vidare, från Härlighet till Härlighet. Jag är fortfarande samme Gud, som bodde i och går tillbaka till den ursprungliga Härligheten." Halleluja!

²⁰⁶ Han har brutit igenom varenda samfundsförhänge, varenda ljudvall. Det där ljudet, som säger: "Å, det där är fanatism", Han bröt rätt igenom det. Ljudet, som kom ut därifrån och sa: "Å, de där människorna är tokiga", Han bröt rätt igenom det förhänget. Jaa, det gjorde Han. "Å, Ni kan inte göra det. Ni är ingenting annat än en skara fanatiker." Han bröt rätt igenom

det där. ”Ingenting sånt som Gudomlig helbrägdagörelse.” Han bröt rätt igenom det, oj, oj, för Hans Ord sa, att Han skulle göra det. Man kan inte beseгра Guds Ord.

²⁰⁷ Och där står Han än i kväll, den mäktige Segraren, sen Han har brutit igenom varenda metodist-, baptist-, presbyterian- och varenda annat slags förhänge. Han står fortfarande ibland de Sina ikväll, obeseграd av traditionerna. Låt människorna säga vad de vill, göra vad de vill, vad som helst de önskar! Gud kommer och bryter rätt igenom den där ljudvallen.

²⁰⁸ Och kom ihåg, de säger mig, att då ett plan verkligen bryter igenom den där ljudvallen, finns det ingen begränsning för dess fart.

²⁰⁹ Jag ska säga Dig, att då Du bryter igenom den där traditions-barriären, det där: ”Jesus är för länge sen och Han är inte till nu”, då Du finner att Han är den samme igår, idag och i evighet, finns det ingen gräns för vad Gud skulle kunna göra just här i det här konventet och visa den här världen vad de behöver. Inte en världsutställning utan en världsväckelse, som skulle vara fylld och döpt med den levande Gudens Närvaro, *en morphe*, som klär in Honom i mänskligt kött. Halleluja! Jag tror det.

²¹⁰ Har brutit varenda barriär, varenda slöja, varenda förhänge! Ingenting skulle kunna dölja Hans Närvaro. Då människorna blir hungriga i sina hjärtan, är det ett förhänge, som snart ska brytas igenom. Det kan Ni bara räkna med. Rev itu vartenda förhänge genom Sin mäktige Helige Ande!

²¹¹ Och här står Han ikväll, den mäktige Segerherren, den samme igår, idag och i evighet, och helar de sjuka, döper de troende, precis som Han alltid har gjort. Han är den mäktige Segerherren. Dömda demoner är på flykt. Jajamensan. Det är de alltid, då Han är i närheten.

²¹² Avslutningsvis skulle jag kunna säga det här. Det var en . . . Läste en berättelse för många år sen om en gammal violinist. Han hade en gammal violin, som de skulle sälja. Ni har hört historien, många gånger. Och de ville sälja den för en viss sak. Och auktionisten sa: ”Vem vill ge mig så-och-så?” Jag tror han var bjuden några slantar, kanske femtio cents eller nånting. ”Första, andra . . .”

²¹³ Direkt reste en man sig långt bak. Han sa: ”En minut, bara!” Och han gick fram och fick den. Låt oss tänka oss, att han spelade den här:

Det finns en källa, fylld med blod,
Ifrån Immanuels sår.
Och syndare kastar sig i denna flod,
Och mister alla sina skuldfläckar.

214 Då han sen la ner den, fanns det inte ett torrt öga i lokalen. Sen sa han: "Vem vill bjuda?"

215 En sa: "Fem tusen. Tio tusen." Den var ovärderlig. Varför? Violinens gamle mästare hade uppenbarat dess sanna kvalitet.

216 Å, broder, syster, låt nu det här Ordets Mästare, som skrev Det, Den Helige Ande, hartsa upp Sin stråke med kärlek och dra den över Ditt hjärta!

Det finns en källa, fylld med blod,
Ifrån Immanuels sår.

217 Du kommer att se det fulla värdet och se den avtäckte Guden bli fullt synlig. Att Han är precis den samme som Han var, då Han föll på Pingstdagen över människorna, då Han *kenos-ade* Sig, "uttömdes" rätt in i dem. Det är riktigt.

218 Man säger: "Broder Branham, jag har försökt. Jag har försökt. Jag har gjort *det här, det där, det andra.*"

219 En dag hade jag en mötesserie i Carlsbad i New Mexico. Och vi gick ner i den där stora gamla fladdermusgrottan där nere. Och den såg liksom spöklik ut, och vi kom ner dit. Och mannen, då han kom ner dit på den här platsen, slog han av lyset. Och oj, oj, Ni kan föreställa Er, hur mörkt det blev. Det är bara . . . Det var så mörkt, att man kunde ta på det.

220 Och det är ungefär så tiderna håller på att bli, då vi ser församlingen, som inte kan känna igen Guds Ord, då man ser våra Sions döttrar göra som de gör, då man ser våra bröder, som röker och dricker och — och drar smutsiga vitsar och sånt och ändå försöker behålla sin bekännelse till Kristus. Oj, oj, det är mörkt. Det är beckmörkt.

221 Vi ser tecknet på Hans Tillkommelse. Det kommer att vara . . . Det är alltid mörkast strax före gryningen. Då kommer Morgonstjärnan fram för att hälsa dagen och förebåda den och visa, att den är på väg. Lägg märke till det!

222 Där inne, då de släckte där, var det en liten flicka, som skrek för full hals. Det var en liten pojke, som stod bredvid guiden, och han såg den där guiden då han släckte lyset så där. Och den där lilla systemen höll just på att få ett anfall. Hon skrek, hoppade upp och ner. "Å! Vad kommer att hända härnäst? Vad är det fråga om? Vad är det fråga om?"

223 Vet Ni vad han skrek? Han sa: "Var inte rädd, lilla syster! Det finns en man här, som kan tända lyset."

224 Lyssna, lilla syster, Du kanske tror att vi är små och i minoritet. Men var inte rädd! Det finns en Man här, som kan tända Lyset. Det är Den Helige Ande. Tror Ni det? [Församlingen säger: "Amen! — Red.]

225 Låt oss böja våra huvuden bara ett ögonblick! Jag är ledsen att jag har uppehållit Er.

226 Å, Himmelens mäktige Gud, som avtäckar Dig, vecklar ut Dig, ger Dig tillkänna, Härlighetens store Konung, ta de här små illustrationerna ikväll och låt dem falla ner i människornas hjärtan! Och må vi se Denne avtäckte, Denne, som kom ner och rev itu templets förlåt och sedan gick raka vägen ut från det där förhänget, kom raka vägen ner till människogestalt igen på Pingstdagen, har alltid varit den samme, bytt roll från Härlighet till Härlighet.

227 Och nu har vi kommit ända tillbaka, liksom hela naturen gör, ända tillbaka till det ursprungliga Fröet, direkt från en församlingstidsålder till en annan. Och i den här sista tidsåldern här, här är vi, ända tillbaka till Det ursprungliga, som föll på Pingstdagen, för att vartenda Skriftställe ska uppfyllas, "Ljuset vid aftontiden" och "De gärningar jag gör, ska Ni också göra" och så många saker, som Du lovade i Ditt Ord.

228 Fader, om det finns nån här, som aldrig har brutit igenom det där förhänget än, eller om det finns nån här, som bara har efterapat nån, som har gått igenom förhänget, ge nåd ikväll, Fader! Må de få se den där mäktige Segerherren stå här, full av nåd och kraft, för att förlåta. Ge oss det, Fader!

229 Och medan våra huvuden är böjda, skulle det finnas några här inne? Hur många, skulle jag säga, som skulle vilja säga: "Broder Branham, jag räcker upp min hand. Be för mig!"? Behåll bara huvudet böjt och räck upp Din hand: "Jag vill bryta igenom vartenda förhänge, tills jag verkligen kan se Segerherren."! Gud välsigne Er! Oj, händerna! Uppe på läktarna, till höger? Gud välsigne Er! Läktarna där bak? Räck upp. . . Gud välsigne Er! Var riktigt ärlig! Till vänster? Räck upp Din hand, säg: "Broder Branham, jag må ha varit en kristen i årtal men jag har faktiskt aldrig kommit igenom det där förhänget. Jag har faktiskt aldrig gjort det. Jag har inte det där, som de hade då." Idag har vi. . . "Jag är en drivhusplanta."

230 Ta en blomma, som är uppdriven i ett drivhus, man måste pyssla med den, kela med den, bespruta den, vattna den. Men den där ursprungliga plantan, som växer där ute i öknen, samma slags blomma, ser likadan ut. Den får inget vatten alls, men det kommer inga insekter på den. Den är oöm. Det är en riktig.

231 Skulle man kunna jämföra Kristenheten med Kristenheten idag, med vad den var då? Skulle Du kunna föreställa Dig att den här gruppen, som vi kallar kristna idag, över hela världen, var som de där var efter Pingsten? Ompysslade och klappade och från den ena församlingen till den andra och säg nånting man inte gillar, så reser man sig och går ut. Och å, skulle Du kunna föreställa Dig det? Nej. Vad är det för fel? Det är en reproduktion.

232 Michelangelo, som skapade monumentet av Moses, man kan få tag i en reproduktion av det mycket billigt. Men originalet?

²³³ Den som målade Herrens Nattvard, jag antar att den originalmålningen skulle kosta miljontals dollars, om man ens skulle kunna köpa den. Jag vet inte ens var den finns. Men man kan köpa en billig reproduktion av den för omkring en dollar och nittioåtta cents. Det kan man.

²³⁴ Och det är så det är idag. En billig kristen, en reproduktion, bara en församlingsmedlem, man kan köpa ut dem för en cigarrett eller en – en vanlig drink. Eller en kvinna med klippt hår eller målade läppar, man kan köpa henne för vad som helst enligt världens mode. Men den där äkta kan man inte komma åt.

²³⁵ Jag ser Honom fullt synlig, den samme igår, idag och i evighet.

²³⁶ Å, Du kristne, vill Du inte vara en verklig kristen? Om det finns några, som inte räckte upp sina händer, vill Ni göra det? Ja, jag ska bara be. Gud välsigne Dig! Gud välsigne Dig! Å, det där är bara fint. Titta bara, på det där!

²³⁷ Vår Himmelske Fader, ”Ditt Ord ska inte återvända till Dig fåfängt”. Det var Du, som gav löftet. Jag är bara ansvarig för att säga, att Du sa det. Jag repeterar bara Dina Ord. Du sa: ”Den, som hör mina ord och tror på Honom, som sände mig, har Evidt Liv.” Du lovade det.

²³⁸ Och, Herre, vi vet, att vi har de där reproduktionerna idag, många som säger att de tror, fastän de inte gör det. Det visar sig. Men, Herre, det finns några äkta också.

²³⁹ Jag ber, att Du bara ska ge oss här ikväll, att varenda man och kvinna, pojke eller flicka, av vilken nationalitet de än är, vilken färg de än har, vilken församling de än tillhör, Å, Gud, fyll dem! Må de få se den verkliga uppenbarelsen av denne samme Jesus idag, mitt ibland oss, som Han var på Pingstdagen, då Han uppenbarade Sig för den här tidsåldern, att Han är Den Helige Ande. Ge oss det, eftersom Orden fullbordas, profetiorna går i uppfyllelse.

²⁴⁰ Vi jämför idag det som kallas världskyrkan, Kyrkornas Världsråd, och jämföra det med ett löfte på Pingsten? Det finns ingen likhet alls. Vi kan inte få våra smutsiga kläder tvättade på den biljetten!

²⁴¹ Men, Herre Gud, om vi vill komma tillbaka till den där Källan, finns det en reningsprocess, då kommer vår upplevelse och Guds Ord att passa ihop. Då kan vi göra anspråk på vår egendom. Ge oss det, Herre, ikväll då jag överlämnar de här människorna i Dina händer! Ge oss var och en vad vi behöver, Fader! Vi ber om det i Jesu Namn. Amen.

²⁴² Gud välsigne Er! Tack ska Ni ha, stort tack, för att Ni har stått och väntat en lång stund. Och jag är ledsen att jag har uppehållit Er till tio minuter över tio. Gud vare med Er, tills jag möter Er i morgon! Jag överlämnar nu mötet till, antar jag, till ceremonimästaren.

DEN MÄKTIGE GUDEN AVSLÖJAD INFÖR OSS SWD64-0629
(The Mighty God Unveiled Before Us)

Detta Budskap av Broder William Marrion Branham, ursprungligen framburet på engelska måndag kväll den 29 juni 1964 vid Full Gospel Business Men's Fellowship Internationals konvent på Bellevue-Stratford Hotel i Philadelphia, Pennsylvania, U.S.A., har tagits från en inspelning på magnetband och tryckts oavkortat på engelska. Denna svenska översättning trycktes och distribuerades av Voice Of God Recordings.

SWEDISH

©2011 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright

Alla rättigheter förbehållna. Denna bok får skrivas ut på en hem-skrivare för personligt bruk eller för att delas ut gratis, som ett redskap för att sprida Jesu Kristi Evangelium. Denna bok får inte säljas, reproduceras i stor mängd, laddas upp till en webb-sida, lagras i datasystem, översättas till andra språk eller användas för att be om pengar utan uttrycklig skriftlig tillåtelse från Voice Of God Recordings®.

För ytterligare information, v. g. kontakta:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org